

θ' ἀχαμνύνη Ἀπύρανθ. Βάλον νερόν 'ς σὸ φαεῖν ἄς χαμνύν' Τραπ. Χαλδ. Ἐχάμνυνεν τὸ φαεῖν αὐτόθ. 5) Καταπραῦνω καὶ ἀμτβ. καταπραῦνομαι Πόντ. (Κερασ.)

Πβ. ἀχαμνεύω, ἀχαμνιάζω, ἀχαμνίζω, ἀχαμνυέσκω, ἀχαμνώνω.

ἀχαμνερός ἐπιθ. Πελοπν. (Μάν.) —(Νουμᾶς 154,4).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Ἀδύνατος, ἰσχνός ἐνθ' ἄν.: *Μαστάρια ἀχαμνερά* (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχαμναδύνατος.

ἀχαμνεύω Πελοπν. (Μάν.)—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός.

Καθιστῶ τι ἀχαμνόν, ἀδύνατον ἐνθ' ἄν.: *Τὸν ἀχάμνεψε ἢ πείνα Μάν. Μὲ τὸν ἀσβέστη ποῦ βανες ἀχάμνεψες τὸ κλῆμα* Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. ἀδυνατίζω, ἀπισχναίνομαι Πελοπν. (Μάν.): *Τὰ πρόβατα ὅσο πάνε κι ἀχαμνεύουνε.* Πβ. ἀχαμνένω.

ἀχάμνη ἡ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀχαμνίζω.

Δυσεντερία.

ἀχάμνητα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς καταλ. -ητα.

Ἀδυναμία, ἀτονία, ἰσχνότης. Συνών. *ἀδυναμία* 1, *ἀδυνασία* 1, *ἀδυνατία* 1, *ἀχάμνια* 1, *ἀχαμνίλα* 1, *ἀχάμνισι* 1, *ἀχάμνισμα* 3, *ἀχαμνισμός*, *ἀχαμνοσύνη*.

ἀχάμνια ἡ, χαμνία Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) *ἀχάμνια* Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θήρ. Κέρκ. Μῆλ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) κ.ά. —ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,59—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. *ἀχαμνιά* Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Πελοπν. (Τρίκκ.)—Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός. Τύπ. ἀχαμνία παρὰ Σομ.

1) Ἀτονία, ἀδυναμία, ἰσχνότης Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θήρ. Κέρκ. Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Μῆλ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.)—ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: *Ἀπ' τὴν ἀχάμνια κοιντεύει νὰ προφήση Μεσσ. Δὲ μπουρεῖ νὰ πιρπατήσ' ἀπ' τ'ν ἀχάμνια* Ναύπακτ. *Πι τ'ν ἀχαμνιά λ'γοῦσαν τὰ γόνατα δ' Ἀγιάσ. Στέκει δὲ στέκει ἀπὸ τὴν ἀχάμνια* Μῆλ. *Ἡ ἀχάμνια τοῦ προσώπ' σ' μ' λέει τ'ν ἀρρώστια σ' Ζαγόρ. Ἦτανε οὐλο ἀχαμνιά τὸ κρεῖας* Τρίκκ. || Γνωμ. *Ἡ ἀρρώστια φέρνει τὴν ἀχαμνιά κ' ἡ ἀχαμνιά τὴν ἀρρώστια* Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τραυλίζου κρύψε τα 'κεῖνα τὰ χέρια,

ἀπ' τὴν ἀχάμνια τους λές κ' εἰν' μαχαίρια

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*. 2) Ἡ νόσος τυφός Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἐπιάσεν ἄτον ἡ χαμνία* Κοτύωρ. Χαλδ. *Ἐπιάστα ἀσ' σὴ χαμνίαν* Τραπ.

ἀχαμνιάζω Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχάμνια. Πβ. μεσν. *χαυνιάζω*.

Γίνομαι ἀχαμνός, ἀδυνατίζω: *Ἀχαμνιάζουν τὰ πράματα.* Πβ. ἀχαμνένω.

ἀχαμνίζω, χαμνίζω Καπ. (Σινασσ.) Κύπρ. Ρόδ. Σίφν. κ.ά. *χαμνίζου* Εὐβ. (Κύμ.) *χαμνίν-νου* Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἀχαμνίζω* Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ.) Σίφν. Χίος κ.ά.—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *ἀχαμνίζου* Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σουφλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Ζουπάν. Καστορ. Σισάν. Χαλκιδ.) κ.ά. *ἀχαμνῶ* Κύπρ. Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) *ἀχαμνίζ-ζου* Εὐβ.

(Κουρ.) Μέσ. *χαμνίσκομαι* Πόντ. (Οἰν.) *χαμνίσκουμαι* Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. *ἀχαμνίζω*, ὃ ἐκ τοῦ *ἀχαυνίζω* < *χαῦ-νος*. Βλ. Δουκ. Append. ἐν λ. *κέρωμα*.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τι χαῦνον, χαλαρόν, χαλαρώνω Θράκ. (Αἰν.) Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: *Χάμνισα τὸ σκοινὶ* Καλάβρυτ. *Χάμνα τὲς κόρτες τοῦ δικιολιοῦ* Κύπρ. *Ἀχάμνισα τὸ ζουνάρι μου* Μάν. *Ἀχαμνισμένον θ-δοινὶν* Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. ἐν Λαογρ. 9,344 *«παρευθὺς ἐπέξευσεν καὶ ἀχαμνίζει τὴν ζώνην του»*. Συνών. *ἀναχλένω*, *ἀποχαλαρώνω*, *ἀχαμνώνω*, *ξεσφίγγω*. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι χαλαρός, χαλαρώνομαι Κύπρ. Χίος κ.ά.: *Ἐχάμνισε τὸ σκοινὶ* Χίος. *Ἐχαμνίσαν οἱ κόρτες τοῦ δικιολιοῦ* Κύπρ. 2) Καθιστῶ τι ἰσχνόν, ἀδύνατον Λεξ. Δημητρ.: *Τὸν ἀχάμνισε ἡ ἀρρώστια*. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἰσχνός, ἀδυνατίζω Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ.) Σίφν. Χίος κ.ά.—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: *Ἀχάμνισε ἀπὸ τὴ νηστεία* Κύπρ. *Ἀχάμνισε πὸ τὴ συλλογὴ* Κουρ. *Ἐν ἐταῖσα τὸ χτηνὸν μου φέτι τὸ ἔχάμνισεν* Κύπρ. *Ἀχαμνίζει τ' ὀζῶ ὅσο πηγαίνει* Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀτονιάζω*.

3) Ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ.: *Χάμνα τὸ πουλ-λὶν νὰ φύη* Κύπρ. *Χάμνα τὰ χτηνὰ νὰ βοδ-θηθοῦν μέσ' 'ς τὰ χωράφκια αὐτόθ.* || Ἄσμ.

Τῶν χάμνα με πὸν τὰ μαλλιά τῶν πιάσ' με πὸν τὰ δέρκα Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Πρόδρομ. 1,88 *«χαμνίζει τὸ σκουπόραβδον, τὴν θύραν παρανοίγει»* β) Χύνω, ἐπὶ ὑγρῶν Μακεδ. (Κοζ.): *Παίρῃ τὸν γιούμ' κὶ τ' ἀχαμνάει.* γ) Ἐπὶ φυτῶν, βλαστάνω CFauriel Chants popul. 248: Ἄσμ.

Κ' ἡ πατερίτσα ἦταν χλωρὴ κι ἀχάμισε κλωνάρι.

4) Ἐγκαταλείπω, ἀποπέμπω Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἐχάμνισε τὴν κάλην του τὸ ἄλ-λην πααίν-νει νὰ βρεῖ.

5) Πέμπω, στέλλω Μακεδ. (Ζουπάν. Καστορ. Σισάν.): *Μ' ἀχάμσιν νὰ πάου νὰ βρεῖ τὰ βόδια* Σισάν. β) Παρορμῶ, παροτρύνω, ἐπὶ κυνῶν Μακεδ. 6) Ἐκτείνω, ὑψώνω τὴν χεῖρα Θράκ. (Σουφλ.): *Ἀχάμ'σι νὰ πιάσ' -νὰ βαρέσ' κττ.* 7) Κάμνω τι ὑδαρέστερον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.: *Ἐχάμνισα τὸ ζυμάρι* Κύπρ. *Χαμνίζω τὸν πηλὸν αὐτόθ.* Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ὑδαρέστερος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.: *Κᾶτι ἔγειρες μέσ' 'ς τὸ φαεῖν τὸ ἔχάμνισεν* Κύπρ. *Βάλε νερό 'ς τὸ ζυμάρι νὰ χαμνίσῃ* Ρόδ. Συνών. ἀπολύω 16. 8) Ἀμτβ. χειροτερεύω, ἐπὶ ἀσθενοῦς Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Β) Μέσ. 1) Προσβάλλομαι ὑπὸ σοβαρᾶς ἀσθενείας, νοσῶ ἐπικινδύνως Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Χασμῶμαι Πόντ. (Οἰν.) 3) Ναρκουῖμαι, νωθροῖμαι Πόντ. (Τραπ.) 4) Προσβάλλομαι ὑπὸ τύφου Πόντ. (Κερασ.)

ἀχαμνίλα ἡ, Εὐβ. (Κουρ.)—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀδυναμία, ἰσχνότης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*. 2) Ὁσμὴ ἀπάχου κρέατος Εὐβ. (Κουρ.): *Τὸ κρέας μυρίζ-ζει ἀχαμνίλα.*

ἀχάμνισι ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνίζω.

1) Ἀδυναμία, ἀτονία Χίος—Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*. 2) Διάρροια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος—Λεξ. Δημητρ.: *Ἦφας ἡ ἀχάμνισι τ' ἄδερά του* Ἀπύρανθ.

ἀχάμνισμα τό, χάμνισμα Πελοπν. (Μάν.) χάμνισμαν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά.—Λεξ. Μπριγκ. *ἀχάμνισμα*

Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. *χάμνημαν* Κύπρ. *ἀχάμνημα* Ήπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχαμνίζω*. Τὸ *ἀχάμνημα* κατὰ τὰ ἐκ περισπωμένων ρημάτων παραγόμενα.

1) Χαλάρωσις Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μάν.): *Ἀχάμνισμα* τοῦ σκοινιοῦ Μάν. Συνών. *ξέσφιγμα*. 2) Μεταβολὴ ἐπὶ τὸ μαλακώτερον, ὑδαρέστερον Κύπρ.: *Ὁ ἀσβέστης θέλει χάμνημαν*. 3) Ἀδυνάτισμα, ἰσχύτης Ήπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τὸ ἀρνὶ ἀπὸ τοῦ χάμνισμα ποῦ ἔχει δὲν πουλεῖται Μάν. Τ' *ἀχάμνημα* δὲν κρύβιτι Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*.

άχαμνισμός ὁ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχαμνίζω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀδυναμία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*.

άχαμνιτικός ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχάμνια* καὶ τῆς καταλ. -*ιτικός*.

Ὁ προκαλῶν διάρροϊαν, εὐκοιλιότητα: *Ὁ ἀρακᾶς εἶν' ἀχαμνιτικός*. Συνών. *ἐνεργητικός*, *εὐκοίλιος*.

άχαμνόγαλος ἐπίθ. Σέριφ. Θηλ. *χαμνογάλα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *γάλα*.

1) Ὁ παρέχων ἄπαχον γάλα Σέριφ. Ἀντίθ. *παχύγαλος*. 2) Ὁ ἀμελγόμενος εὐκόλως Ρόδ.: *Χαμνογάλα* κατοίκα.

άχαμνογελῶ (Ν. Ἑλληνομν. 3 (1906) 402) *χαμνογελῶ* Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *γελῶ*.

Ὑπομειδιῶ. Συνών. *χαμωγελῶ*.

άχαμνογύναιο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *γύναιο*.

Ἀσθενική, καχεκτική γυνή: *Πῆρε κι αὐτὸς ἓνα ἀχαμνογύναιο*.

άχαμνόζουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. *χαμνόζουλος* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *ζουλῶ*.

Ὁ εὐκόλως πιεζόμενος, πολὺ ὠριμος, ἐπὶ καρπῶν: *Χαμνόζουλα* ἀπ-πίδια.

άχαμνοκαιριᾶ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *καιρός*. Διὰ τὸν μεταπλάσμον πβ. *κακοκαιριᾶ*, *καλοκαιριᾶ*.

Ἡ νοτιά: *Νά 'θε 'υρίση μὲν ἀχαμνοκαιριᾶ νὰ χλιοκαί- ρίσ' ὁ κόσμος!*

άχαμνοκαιρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *χαμνοκαιρίζω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχαμνοκαιριᾶ*.

Ἀπρόσωπ., γίνεται ὁ καιρὸς θερμότερος, γυρίζει νο- τιά: *Ἐχαμνοκαίρισε g' ἐγλύκανεν ὁ κόσμος*.

* **άχαμνόκολος** ἐπίθ. Θηλ. *ἀχαμνοκόλα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *κόλος*.

Ὁ ἔχων ἰσχνοὺς γλουτοὺς.

άχαμνοκυνηγάρης ὁ, Βιθυν. — Λεξ. Μπριγκ. *ἀχα- μνοκυνηγάρης* Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀχα- μνοκυνηγάρης* Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *κυνηγάρης*.

Κακός, ἀδέξιος κυνηγὸς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κρῖμα 'ς ἐσένα, τουνηγέ το' ἀχαμνοκυνηγάρη,
ν' ἀφήσης τέτοια πέρδικα νὰ σοῦ τὴν πάρουν ἄλλοι

Χίος

Ὦρα νὰ σ' εὔρη, κυνηγέ κι ἀχαμνοκυνηγάρη,

ποῦ 'πιασες τέθιοιαν πέρδικα κ' ἤφηκές τὴν καὶ διάβη

Ἀπύρανθ.

άχαμνολούρης ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *λουρί*.

Ὁ κνηρὸς, βραδὺς εἰς τὴν ἐργασίαν του (οἶονεὶ ὁ ἔχων ζωσμένο τὸ λουρί του ἀχαμνά).

άχαμνομάρτινο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μαρτίνι*.

Ἰσχνόν, ἄπαχον ἀρνίον.

άχαμνομελιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀχαμνομελιάρης* Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχαμνομέλος* καὶ τῆς καταλ. -*ιάρης*.

Ὁ ἔχων ἀσθενικά μέλη, ἀδύνατος, ἀσθενικός.

άχαμνομέλος τό, ἀμάρτ. *ἀχαμνομέλους* Στερελλ. (Ναύπακτ.) *ἀχαμνομέλ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέλος*.

Τὸ ἀχαμνόν, τὸ ἀσθενὲς μέλος τῆς οἰκογενείας, ἡ κόρη ἐνθ' ἄν.: *Τὸν σπὶτ' ἔχ' ἀχαμνομέλους Ναύπακτ.* Συνών. *ἀδύνατος* 2 β. Πβ. *ἀχαμνομερσά*, *ἀχαμνόμερος*.

άχαμνομερσά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μερσά*.

Ἀδύνατα μέλη οἰκογενείας, οἷον χήρα, ὀρφανά, ἄγα- μος κόρη κτ.: *Τί νὰ σοῦ κάμη, ἔχει ἀχαμνομερσά.* Συνών. *ἀχαμνόμερος* 1. Πβ. *ἀχαμνομέλος*.

άχαμνόμερος τό, Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) *ἀχαμνό- μερο* Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέρος*.

1) *Ἀχαμνομερσά*, δ ἰδ., Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Γυνή (ὡς ἀσθενὲς μέρος) Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Πβ. *ἀ- δύνατος* 2 β, *ἀχαμνομέλος*.

άχαμνόμερος ἐπίθ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάμ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέρος*.

1) Ὁ ἀπὸ ἀσήμεου γενεᾶς καταγόμενος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.: *Δὲν τὸν λογαριάζουσι, γιατί' εἶναι ἀχα- μνόμερος Μάν.* || Γνωμ. *Οἱ ἀχαμνόμεροι ἔχουσι δουρὶ ποῦ γάιδαρος δὲ δὸ δορεῖ (δουρὶ=θυμὸς) αὐτόθ.* || Ἄσμ.

Μὲ προζηλεύασι πολλοί, | Νικλιᾶνοι κι ἀχαμνόμεροι.

2) Ἀνίσχυρος Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Συνών. *ἀχα- μνός* B 1.

άχαμνονύχης ἐπίθ. ἀμάρτ. *χαμνονύχης* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *νύχι*.

Ὁ ἔχων μαλακοὺς ὄνυχας, μαλακὰς ὀπλάς, ἐπὶ ζώων: *Χαμνονύδικον βόι.* Ἀντίθ. *σφιχτονούχης*.

άχαμνοπερνῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *περνῶ*.

Ἐχω οἰκονομικὰς στενοχωρίας, διάγω, ζῶ πενιχρῶς. Συνών. *κουτσοπερνῶ*.

άχαμνοπιάνω, *χαμνοπιάνω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀ- χαμνοπιάνω* Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *ἀχαμνοπιάν-νω* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *πιάνω*.

1) Πιάνω χαλαρῶς, οὐχὶ σφιχτὰ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀχαμνοπιᾶσ' με, κυνηγέ, τώρᾳ βγαίν' ἡ ψυχὴ μου,
σύρει καὶ χαμνοπιάνει τὴν, τραυᾶ φτερό καὶ φεύγει

Ἀπύρανθ. 2) Μέσ. α) Ἐχω ἐλπίδας ὑποστηρίξεως. στηρίζομαι εἰς τινα μὴ ἰσχυρὸν Λεξ. Δημητρ. β) Λαμ- βάνω σύζυγον ἐξ ἀσήμεου, εὐτελοῦς οἰκογενείας Λεξ. Δη- μητρ.: *Ὁ δεῖνα ἀχαμνοπιᾶστηκε.*

άχαμνόπιασμα τό, Κάρπ. *ἀχαμνοπιάσμα* Passow Carm. popular. 377.

